

Voisimmeko me, sinä ja minä?

Viime viikolla sain lukea Facebookissa päivityksen, joka jäi tiukasti ajatuksiini. Ystäväni Marketta kirjoitti: *Miten se menikään se juttu siitä lapsesta, jolle äiti huusi kiireissään illalla keittiöstä, että "Rukoile nyt itsekses se iltarukous. Jeesus kyllä kuulee." Vastasiko lapsi niin, että "Muttako määhaluun semmosen, jollon iho!"? Ei se taida aikuisellekaan olla vierasta: kaivata sellaista, jolla on iho! Vaikka Jeesus vakuutti, ettei jätä omiaan orvoiksi ja lähetti Pyhän Hengen, niin minäkin usein kaipaun "semmosta, jolla on iho!" Onneksi- kiitos Jumalalle-" ihoja" on! Mutta luulenpa, että liian moni saa jäädä vain kaipaamaan. Voisimmeko me, sinä ja minä, olla jollekin "IHO"?*

Jokaisella ihmisellä on tarve tulla kokonaisvaltaisesti nähdyksi- kuulluksi- kohdatuksi. Se ei minkään koneen tai pelin avulla toteudu.

Rukous on sydämen puhetta Jumalalle, ja saamme sanan mukaan luottaa siihen, että kuulolla ollaan. Mutta aina ei pelkkä kuulluksi tuleminen riitä. Kosketus, myötätuntoinen katse, ihastunut huudahdus tai vaikkapa kunnon rutistus, tuovat meille vahvistuksen siitä, että meitä ymmärretään. Tunteet ovat osa tätä hienoa, Luojan luomaa pakettia nimeltä ihminen.

Omaa taivaltani tarpoessani, olen joutunut paikkoihin, joissa ihmisiä on ollut yksin. Konserteissa, messuissa, juhlissa, markkinoilla tai vaikkapa sukujuhlissa. Hiljaa, arkana, syrjässä istuvana. Omasta tahdosta vai "IHON" puutteesta? Usein nousee mieleen ajatus mennä luo, istua viereen, mutta samalla jarruna toimii oma epävarmuus siitä, onko tervetullut. Miksi se on niin vaikeaa? Olla ihminen toiselle? Lähimmäinen!

Jeesus kohtasi maanpäällä paljon ihmisiä. Kohdatessaan ja pysähtyessään jonkun kanssa juttusille, hän ei hakeutunut kaltaisiensa joukkoon. Mikä olisikin ollut mahdotonta! On vain yksi, synnitön Jumalan poika, Jeesus. Hän pysähtyi juttelemaan ja parantamaan, niin kulkijoita, toisten hyljeksimiä ihmisiä kuin yhteiskunnan ulkopuolelle joutuneita. Ihmisiä sellaisenaan kuin he olivat. Jeesus ei olisi kulkenut yksinäisen ohi. Siitä olen varma! Hänellä olisi ollut aikaa ottaa kädestä kiinni surevaa, vaihtaa muutama sana musiikista, pohdiskella markkinoiden menestystä tai vain olla rinnalla.

Sitä Jeesus haluaa tehdä tänäänkin! Siksi meillä on "IHO" ja kädet. Jeesus opettaa: "Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, niin tehkää te heille" (Luuk.6:31)

Kysyn kuten Marketta: Voisimmeko me, sinä ja minä, olla jollekin "IHO"? Jo tänään?